

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 024
Бања Лука, 29.3.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија мр Вељко Икановић, као предсједник вијећа, те судије Слободан Милашиновић и Војислав Димитријевић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптужених Н. В1., Ј. З. и Д. Р. због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, а против оптужених Д. К. и З. Г. због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног тужиоца Бања Лука и жалбама бранилаца оптужених Н. В1., Ј. З. и Д. К., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број : 011-0-К-06-000 049 од 3.11.2006. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 29.3.2007. године, у присуству Републичког тужиоца Републике Српске мр Ненада Врањеша, оптужених и њихових бранилаца Ч. Н., П. Р., Н. Б. и С. М., адвоката из Б. Л., а у одсуству уредно обавјештеног браниоца оптуженог З. Г., Н. П., адвоката из Б. Л., донио је истога дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца Д. К., а дјелимично уважавају жалбе бранилаца оптужених Н. В1. и З. Ј. и преиначав пресуда Окружног суда у Бањој Луци број : 0П-0-К-06 000 049 од 3.11.2006. године у одлуци о казни тако што се оптуженом Н. В1. за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је оглашен кривим том пресудом, утврђује казна затвора у трајању од 4 (четири) године, с тим да му се казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца, изречена пресудом Основног суда у Бања Луци број К-1045/04 од 19.8.2005. године, због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 214. став 1. КЗ РС и кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 1. тачка 1. у вези са чланом 231. став 1. КЗ РС, у помагању, у вези са чланом 25. КЗ РС, узима као утврђена, па га суд, на основу истих законских прописа и уз примјену члана 28.,32., 37 став 1., 42. став 2. тачка 2. и члана 43. став 1. Кривичног закона Републике Српске, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 10 (десет) мјесеци у коју му се, примјеном одредбе члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске, урачунава вријеме проведено у притвору

од 8.3.2006. године па надаље, вријеме које је издржао по пресуди Основног суда Бања Лука број К-1045/04 од 19.8.2005. године и вријеме од 3 (три) мјесеца по рјешењу о амнестији Окружног суда у Бањој Луци број А-450/03 од 8.11.2005. године, а оптужени Ј. З. за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је оглашен кривим том пресудом, примјеном члана 28., 32. и 37. став 1. и 2. Кривичног закона Републике Српске, осуђује на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци у коју му се, примјеном члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске, урачунава вријеме проведено у притвору од 8.3.2006. године до 3.11.2006. године.

У осталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Одбија се, као неоснована, жалбе Окружног тужиоца из Бање Луке и пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-06 000 049 од 3.11.2006. године, у дијелу у којем су оптужени З. Г. и Д. Р. ослобођени од оптужбе, потврђује.

Одбацује се, као недозвољена, жалба Окружног тужиоца у Бањој Луци у односу на оптуженог Д. К.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-06 000 049 од 3.11.2006. године оптужени Н. В1. и Ј. З., у осуђујућем дијелу, оглашени су кривим због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), а оптужени Д. К., такођер о осуђујућем дијелу, због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, на начин поближе описан изреком те пресуде, па су осуђени Н. В1. на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, Ј. З. на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а Д. К. на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци. На основу члана 44. став 1. КЗ РС у изречене казне затвора оптуженима је урачунато вријеме проведено у притвору и то оптуженом Н. В1. од 8.3.2006. године па надаље, а Ј. З. и Д. К. од 8.3.2006. године па до 3.11.2006. године. На основу члана 224. став 5. у вези са чланом 62. КЗ РС изречена је мјера безбједности на основу које се од оптуженог Н. В1. одузима опојна дрога и једна дигитална вага, а од Д. К. опојна дрога. На основу члана 99. став 1. и 3. у вези са чланом 96. став 1., 2. и 3. и чланом 97. став 2. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту : ЗКП) оптужени Н. В1., Ј. З. и Д. К. су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 992,00 КМ и на име судског паушала плате суду износ од по 300,00 КМ.

Насупрот предњем, а на основу члана 290. став 1. тачка в) ЗКП-а, оптужени З. Г. ослобођен је оптужбе да је починио кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, а оптужени Д. Р. је ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. КЗ РС. Сходно члану 100. став 1. ЗКП-а трошкови кривичног поступка, у односу на ове оптужене, падају на терет буџетских средстава, а у смислу члана 402. ЗКП-а од оптуженог З. Г. одузета је опојна дрога хероин.

Против те пресуде жалбу су, благовремено, изјавили Окружни тужилац из Бање Луке, у дијелу који се односи на оптужене Д. К., Д. Р. и З. Г. и браниоци оптужених Н. В1., Ј. З. и Д. К.

Окружни тужилац пресуду побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда преиначи и оптужене Д. Р. и Д. К. огласи кривим за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези става 1. КЗ РС, а оптуженог З. Г. за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС и осуди их по закону или првостепену пресуду укине и одреди одржавање претреса.

Бранилац оптуженог Н. В1., Ч. Н., адвокат из Б.Л., жалбу је изјавио из свих разлога наведених у члану 302. ЗКП-а прецизирајући да је суд повриједио одредбе члана 303. ЗКП-а од тачке њ), е), ж) и ј) и став 2. истог члана, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако и изрекне казна у смислу члана 224. став 1. КЗ РС или укине првостепена пресуда и на новом претресу донесе ослобађајућа пресуда.

Бранилац оптуженог Ј. З., П. Р., адвокат из Б. Л. жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да другостепени суд укине првостепену пресуду.

Бранилац оптуженог Д. К., Н. Б., адвокат из Б. Л., жалбу је изјавио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни затвора и о трошковима поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се његов брањеник ослободити од оптужбе или да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне најблажа могућа казна.

Браниоци оптужених Д. К., З. Г. и Д. Р. су, благовремено, уложили одговор на жалбу тужиоца са приједлогом да се жалба тужиоца одбије, а жалба браниоца уважи, док Окружни тужилац није подносио одговор на жалбу.

На сједници вијећа Републички тужилац је остао код жалбе у односу на оптужене З. Г. и Д. Р., а одустао од жалбе у односу на Д. К., са приједлогом да се жалбе браниоца оптужених одбију. Браниоци су у цијелости остали код изјављених

жалби и одговора на жалбу тужиоца, са приједлогом да се њихове жалбе уваже, а жалба тужиоца одбије. Код датог одговора на жалбу браниоца оптуженог З. Г. остала је С. М. као његов изабрани бранилац за сједницу другостепеног вијећа.

Испитујући првостепену пресуду у оном дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. став 1. ЗКП-а овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалби да је првостепена пресуда захваћена разноврсним облицима битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. и става 2. ЗКП-а, која се манифестује у виду повреде прописа кривичног поступка о постојању одобрења надлежног органа, о надлежности суда, да је пресуда заснована на доказу на коме се не може заснивати, недостатку разлога о одлучним чињеницама и да је пресуда донесена уз неправилну примјену закона.

Жалба браниоца оптуженог Ј. З. посебно указује да се побијана пресуда заснива на правно неутемељеним доказима, изведеним противно одредбама члана 10. ЗКП-а, посебно апострофирајући питање да ли су искази оптужених, као и свједока, а посебно свједока Н. В2. и М. М., пред овлашћеним службеним лицима ЦЈБ Б.Л., узети на начин који дозвољава њихово законито кориштење на главном претресу, те да « вјешто исконструисани тонски записи « (!?) и исказ заштићеног свједока, сами по себи, не би смјели да се користе као докази у кривичном поступку.

Нема битних повреда одредаба кривичног поступка, посебно када су у питању наводне повреде одредбе члана 303. став 1. тачке њ) ЗКП-а, јер суд није повриједио прописе кривичног поступка о постојању одобрења надлежног органа, нити је уопште овај пропис примјењен у конкретном предмету, а ни одредбе тачке е) истога члана, о стварној надлежности суда, који такођер није примјењен у овом предмету.

Свједоци Н. В2. и М. М. су на главном претресу нешто измијенили своје исказе, дате 5.4.2006. године и 3.4.2006. године пред овлаштеним службеним лицима Центра јавне безбједности Б. Л., правдајући измјене тиме да су у вријеме давања исказа у Центру јавне безбједности Б. Л. били корисници хероина, на терапији и у апстиненцијаној кризи и да би дали и потписали све само да изађу из СУП-а. Цијенећи овакве, различите, исказе првостепени суд је правилно поступио када је као процесно вриједне, и у сагласности са другим проведеним доказима, прихватио њихове исказе дате у просторијама Центра јавне безбједности Б. Л. које су свједоци својеручно потписали након констатације да су исказе прочитали и да не стављају примједбе. Да би отклонио сваку дилему у том правцу првостепени суд је наредио вјештачење психичког стања ових свједока и у вријеме давања исказа и код ЦЈБ Б. Л. и на главном претресу по вјештаку др М. С. вјештаку психијатру и супспецијалисти судске медицине. Према налазу и мишљењу овог вјештака психичко стање свједока у вријеме давања и потписивања исказа у Центру јавне безбједности Б. Л. и на главном претресу није било измијењено или оштећено у

таквој мјери да би њихова процесна способност била доведена у питање. Овакав налаз и мишљење у цјелости прихвата и овај суд.

Нема битне повреде одредаба ЗКП-а ни при доношењу и провођењу наредби о одређивању посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација (мобилних телефона) и техничко снимање лица и предмета у односу на оптужене обухваћене тим наредбама.

Увидом у списе предмета Окружног суда Бања Лука број Кпп-24/06 утврђено је да се у предмету налази приједлог за одређивање посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација (мобилних телефона) - надзор и тајно праћење и техничко снимање лица и предмета Окружног тужиоца Бања Лука КТ-1089/05 од 21.2.2006. године, образложен на начин прописан одредбом члана 228. став 1. ЗКП-а, у односу на оптуженог Н. В1. Наредбом од 21.2.2006. године Окружни суд Бања Лука је удовољио наведеном захтјеву тужиоца. На исти начин Окружни суд Бања Лука је поступио и у предмету Кпп-6/06, када је на образложени приједлог Окружног тужиоца Бања Лука КТ-1089/05 од 13.1.2006. године, донио наредбу дана 16.1.2006. године којом је наређено вршење посебних истражних радњи у односу на Ј. З., као и наредбу од 20.2.2006. године, којом се продужава вријеме трајања посебних истражних радњи у односу на Ј. З., такођер на образложени приједлог Окружног тужиоца од 20.2.2006. године, као и у предмету Кпп-29/06 у коме је на образложени приједлог тужиоца број Кт-1089/05 од 24.2.2006. године Окружни суд Бања Лука дана 27.2.2006. године удовољио захтјеву доносећи наредбу о одређивању и спровођењу посебних истражних радњи у односу на оптуженог Д. К.

Дакле, увидом у поменуте судске списе ово вијеће је утврдило да је у сваком конкретном случају Наредба о одређивању посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација (мобилних телефона) и техничко снимање лица и предмета у односу на оптужене обухваћене тим наредбама донесена на образложен приједлог тужиоца, који су садржавали податке о лицима против којих се радње предузимају, основе сумње за кривично дјело за које се према Кривичном закону може изрећи казна затвора најмање три године или тежа казна, разлози за њихово предузимање, битне околности које захтјевају предузимање радње, навођење радње која се захтјева и начин њеног извођења, обим и трајање радње. Наредбе су достављане по правилима о личном достављању истога дана када су и донешене, подносиоцу приједлога за њихово одређивање -тужилаштву и МУП Републике Српске ЦЈБ Б. Л. Тврдња да је дошло до повреде права на приватност - интимност и да су индиције до којих се дошло путем телефонских разговора у контрадикторности са доказима у спису, изнесена у жалби браниоца оптуженог Ј. З. је остала уопштена и неконкретизиована. Сви телефонски разговори поменути у образложењу првостепене пресуде су резултат извршења поменутих наредби.

У погледу саслушања заштићеног свједока жалбом бранилаца оптуженог Ј. З. оспорава се законитост саслушања овог свједока и да је саслушање овог свједока извршено у складу са одредбама Закона о заштити свједока, не конкретизујући у

чему се састоји та незаконитост, сматрајући да се ради о битној повреди одредаба кривичног поступка јер се пресуда заснива на коме се пресуда не може заснивати. Не наводи се у чему се повријеђене одредбе Закона о заштити свједока и одредбе ЗКП-а па овај суд није могао испитати овај жалбени основ у том правцу, али сматра да је првостепени суд законито поступио приликом прибављања исказа заштићеног свједока, читањем његовог исказа на главном претресу и других радњи које се односе на коришћење исказа заштићеног свједока на шта ни одбрана раније није приговарала. Суд је оцијенило исказ заштићеног свједока и овај исказ цијенио у склопу осталих доказа у односу на оптуженог Ј. З. дајући му одговарајући значај.

Супротно становишту жалбе анализом побијане пресуде овај суд налази да је побијана пресуда јасна и разумљива и да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичних дјела и кривичне одговорности оптужених, те да нема битних повреда одредаба кривичног поступка из става 2. члана 303. ЗКП-а, тим прије што се жалбама не указује о каквим се конкретно повредама ради. Ради тога је неприхватљив приговор жалбе заснован на тврдњи да је пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а јер је неразумљива, противрјечна и заснована на доказима којима се не може заснивати пресуда.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом утврђене су све чињенице од одлучног значаја за постојање кривичних дјела и кривичне одговорности оптужених, па нема мјеста ни жалбеном приговору да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено.

Првостепени суд је пажљивом анализом изведених доказа, а нарочито исказа саслушаних свједока Н. В2., М. М. и М. Х., доводећи их у везу са транскриптима телефонских разговора и СМС порукама, који су вођени и измјењиване између оптуженог Н. В1. (укупно 48 телефонских разговора и 8 СМС порука, од чега шест телефонских разговора обављених с Ј. З.) и оптуженог Ј. З. (укупно 34 разговора, од чега 14 разговора са оптуженим Н. В1., и 28 СМС порука), разговора ових оптужених са осуђеним лицима у овом предмету, против којих је поступак раздвојен обзиром да су признали кривицу, Д. В., Б. В. и Д М2., свједоком Н. В2. и НН лицима, као и из транскрипта разговора и СМС порука које је обавио и размијенио оптужени Д. К. (8 разговора са НН лицима и 3 СМС поруке), дошао до закључка да су оптужени Н. В1., Ј. З. и Д. К. куповали и продавали супстанце које су проглашене опојним дрогама. Овакав закључак поткријељен је и записником о претресу стана Д. Т., односно стана кога је користио оптужени Н. В1., потврде о привремено одузетим предметима од Н. В1., записника о претресу стана Д. К. и потврде о привремено одузетим предметима од овог лица, као и налазом и мишљењем вјештака В. М. и др М. С.

Наиме, свједок Н. В2., у своме исказу датом овлаштеном службеном лицу Центра јавне безбједности Б. Л. дана 5.4.2006. године, наводи да је хероин куповао од Вученовић Боже три до четири пута, а од оптуженог Ј. З. два до три пута тако

што би га назвао на његов мобилни телефон број.... (са овог телефона, који је користио Ј. З., регистрована су три разговора са свједоком Н. В2.) и наручио одређену количину хероина, а он (З.) би дошао до њега у Т. са возилом марке «Голф» (једно од возила које је свједок М. Х. позајмљивао оптуженом З. уз накнаду) и «Ј.» (надимак оптуженог З.) би му продао 10-ак грама хероина по цијени од 50 КМ по граму. Свједок М. М., саслушана дана 3.4.2006. године од стране овлаштеног службеног лица Центра јавне безбједности Б. Л. наводи да је само једном преко Н. Г., од Д. К. зв. «Ђ.» купила једну «полутку» (у жаргону наркомана пола грама) хероина коју је платила 25 КМ, па како је хероин био лошег квалитета није више куповала од «Ђ.». Свједок М. Х., у својим исказима, и у ЦЈБ Б. Л. и пред судом, исказује да Ј. З. зв. «Ј.» познаје цијели живот, да је претпостављао да се бави препродајом опојне дроге хероин и да је наркоман, да му је позајмљивао своја возила марке «Голф» (возило којим је оптужени З. одлазио у Т. ради продаје хероина свједоку Н. В2.) и «Тојота», уз накнаду од 30 КМ по дану кориштења.

Додуше, свједоци Н. В2. и М. М. су на главном претресу нешто измијенили своје исказа дате 5.4.2006. године и 3.4.2006. године пред овлашћеним службеним лицима Центра јавне безбједности Б. Л., правдајући измјене тиме да су у вријеме давања исказа у Центру јавне безбједности Б. Л. били корисници хероина, на терапији и у апстиненцијаној кризи и да би дали и потписали све само да изађу из СУП-а.

О вриједносним и процесним значајима исказа свједока Н. В2. и М. М., датим овлашћеним службеним лицима ЦЈБ Б. Л. и на главном претресу, образложено је на страни 5. пасус 2. ове пресуде па се овдје то неће понављати.

Из записника о претресу стана Д. Т., кога је користио оптужени Н. В1. и његовог аутомобила, као и потврде о привремено одузетим предметима произилази да је у стану Н. В1. пронађено и одузето 4,7 грама бруто смеђег праха који асоцира на опојну дрогу хероин, мобилни телефон и СИМ картица, а у аутомобилу овог лица једна дигитална вага на којој су фиксирани трагови праха који асоцира на опојну дрогу хероин. Такођер је претрес стан и Д. К. којом приликом је пронађен и одузет мобилни телефон, картица, 11 пакетића, са укупно 3,8 грама бруто масе смеђег праха који асоцира на опојну дрогу хероин и пластични омнот са траговима опојне дроге хероин. Вјештачењем је утврђено присуство деацетилморфина (хероина) и у смеђем праху и на дигиталној ваги, одузетим од оптуженог Н. В1., као и у 11 пакетића смеђег праха и једне импровизоване шпатулице (пластични омот), одузетих од Д. К. Нико од оптужених није имао чињеничних приговора на ове доказе и налаз вјештака.

Када су у питању искази оптужених Н. В1. и Ј. З., које су дали у својству свједока на главном претресу, и овај суд их, као и првостепени суд, прихвата као неуверљиве, крајње нелогичне, очигледно срачунати на избјегавање кривичне одговорности и у супротности са изведеним доказима.

У конкретном случају за све разговоре који су били предмет доказивања у првостепеном поступку, може се дати општа назнака, да су углавном неповезани, да је јако тешко слиједити нит разговора и утврдити на шта је разговор усмјерен. Прије свега сасвим је јасно да ни изблиза нису обухваћени сви разговори између прислушкиханих лица. За претпоставити је да су се многи разговори, ако не и сви најважнији, обављали непосредно, а не преко телефона, јер из неких разговора произилази свјест њихових учесника да су предмет прислушкивања. Друго, сасвим је могуће да су постојали и други телефонски бројеви који нису обухваћени наредбама о чему свједочи чињеница да су од неких оптужених одузета и по два мобилна телефона. Треће, нема гаранције да су праћењем, било због техничких или других разлога, обухваћени сви разговори са прислушкиханих телефона у датом временском периоду. И на крају, а као изузетно важно, већ на први поглед је јасно да су разговори вођени прикривеним језиком. Изузетно ријетко је употребљавана недвосмислена терминологија ("дрога", "кокаин", "хероин", "марихуана" и др.), а много чешће жаргони ("трава", "метар", "полутка", "лутка", «миља», «маци», «прљаво», «право добро» итд).

Према садржају разговора, који су анализирани од стране првостепеног суда, а коју анализу и њене закључке прихвата и овај суд, скоро никако се, на изричит начин, не помињу опојне супстанце, углавном се употребљавају жаргони, односно наркомански језик, који упућује са великом вјероватноћом да им је предмет трговина опојним дрогама, а трећа група разговора су они разговори које ово вијеће није могло да повеже са извршењем дјела која се оптуженима стављају на терет. Највише разговора, од 48 који су евидентирани надзором мобилног телефона, оптужени Н. В1., осим са НН лицем (29 разговора у времену од 22.2. до 5.3.2006. године), обавља са Д. В. (3 разговора) и Б. В. (2 разговора), који су у истом предмету признали кривицу и осуђени, са идентичним описом радњи као за В., те са Ј. З. (6 разговора), уз размјену и 8 СМС порука са наведеним и другим лицима. На исти начин евидентирано је да је оптужени Ј. З., од укупно 34 обављена телефонска разговора, највише разговора обавио са лицима против којих је издвојен поступак и који су већ осуђени, оптуженим Н. В. и свједоцима Н. В2. и М. Х. Тако је оптужени З. са оптуженим В1., у времену у којем су према оптужници починили кривична дјела, обавља 14 разговора, 4 разговора са осуђеним Д. В. и по један разговор са осуђенима Д. М1. и Б. В., те свједоцима Н. В2. и М. Х. три, односно један разговор, уз обављање и 10 разговора са НН лицем и размјену чак 28 СМС порука са оптуженима, осуђенима и свједоцима. Оптужени Д. К. обавља 8 разговора размјењује 3 СМС поруке са НН лицем.

На основу преслушаних разговора и увида у СМС поруке и на основу израза - жаргона употребљених у разговорима као „трава“, (марихуана), „полутка“, (пола грама хероина), „лутка“, (грам хероина), „маце“, (марке) и сл. првостепени суд правилно закључује, а што у потпуности прихвата и овај суд, да се ради о разговорима о неовлашћеном нуђењу на продају и продаје, као и куповине опојне дроге херион ради даље продаје, држања и преношења, те посредовања у продаји или куповини, при чему је ово дјело извршено од стране више лица укључених и на активној страни (продаја и нуђење на продају) и на пасивној страни (куповина ради

продаје, држање или преношење, посредовање у продаји и куповини . На овај начин правилно је утврђен и правни опис и правна квалификација кривичних дјела за која су оптужени Н. В1., Ј. З. и Д. К. оглашени кривим.

Проведеним доказима првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење овог предмета, а посебно за правну оцјену дјела, па супротна тврђења жалби бранилаца оптужених нису основана. Према томе чињенична и правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, а првостепена пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптужених, дајући за то ваљане разлоге. Дакле, чињенично стање је и потпуно и правилно утврђено, нема битних повреда одредаба кривичног поступка, ни повреда кривичног закона, па се другачија становишта жалби не могу прихватити.

Испитујући одлуку о казни у вези са жалбама бранилаца оптужених овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности од значаја за утврђивање појединачних казни и утврђење јединствене казне оптуженом Н. В1. и појединачних казни оптуженима Ј. З. и Д. К. узимајући за полазиште околности прописане одредбом члана 37. став 1. Кривичног закона Републике Српске. Исто тако првостепени суд је у погледу личности оптужених правилно идентификовао околности које иду у прилог оптуженима. Међутим, имајући у виду радње за које их је суд огласио кривим, овај суд сматра да ће се и мањим затворским казнама, у односу на оптуженог Н. В1. и Ј. З., постићи сврха кажњавања и у погледу специјалне а и у погледу генералне превенције. Првостепени суд није адекватно вредновао све олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптужених, док је по мишљењу овог суда, прецијенио тежину отежавајућих околности и на које се позива у образложењу пресуде, па је изречена казна престрога. Стога овај суд оцјењује да ће изречена казна затвора у трајању од 4 (четири) године оптуженом Н. В1., односно 3 године и 6 мјесеци (три године и шест мјесеци) оптуженом Ј. З. представљати довољну и потребну мјеру казне за остварење опште и појединачне сврхе кажњавања из члана 28. Кривичног закона РС у свим њеним сегментима.

У погледу одлуке о казни и трошковима поступка, у односу на оптуженог Д. К., као и у погледу одлуке о трошковима у односу на оптужене Н. В1. и Ј. З., а у вези са истакнутим жалбеним приговорима њихових бранилаца, ово вијеће налази да су у поступку пред првостепеним судом правилно утврђене све чињенице, које је и вијеће овог суда прихватило, а које су од значаја за одмјеравање казне и њену индивидуализацију у односу на оптуженог Д. К. Тим чињеницама и околностима дат је ваљан значај, па разлоге садржане у побијаној пресуди, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 99. став 4. ЗКП-а предвиђена је могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, дјелимично или у цјелини ослободи трошкова кривичног поступка из члана 96. став 2. тачка а) до ж) истог закона ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава. Ове околности нису утврђене у току поступка пред првостепеним судом,

нити су на те околности оптужени указали, нити се у жалби указује на одређене доказе који би указали на немогућност плаћања трошкова поступка, без довођења у питање издржавања оптуженог или лица која је дужан да издржава. Надаље, имајући у виду старосну доб оптужених, њихову радну способност и занимања овај суд налази неоснованим њихове приговоре којим оспоравају могућност плаћања трошкова кривичног поступка.

Не стоје наводи Окружног тужиоца, изнесени у жалби, да је првостепени суд, на бази погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешно примијенио закон, те изводи погрешан закључак и доноси одлуку да нема доказа да су оптужени З. Г. и Д. Р. починили наведена кривична дјела. Наиме, разлог за доношење пресуде којом се оптужени З. Г. ослобађа од оптужбе, лежи управо у томе што првостепени суд није утврдио ни једну чињеницу која представља радњу извршења кривичног дјела које се овом оптуженом ставља на терет. Жалба тужиоца подвргава критици оцјену доказа које је извео Окружни тужилац, као и одбрана, сматрајући да се на тим доказима може засновати осуђујућа пресуда у односу на ове оптужене.

Докази које је Окружни тужилац извео у односу на З. Г. су тонски записи на којима је забиљежена комуникација између овог оптуженог и вјештачење смеђег праха масе 0,0137 грама, док је одбрана извела доказ саслушањем оптуженог као свједока и свједока Д. М2. Не може се из било којег од доказа тужилаштва, изван сваке сумње, закључити и утврдити да је овај оптужени починио кривично дјело које му се ставља на терет. Првостепени суд правилно закључује да је оптужени оvisник о опојним дрогама и да су разговори, који су обављени између оптуженог и непознатог лица, разговори које првостепени суд није могао да повеже са извршењем дјела која се оптуженом стављају на терет и да су обављени у циљу набављања дроге за оптуженог, а не у сврху промета опојних дрога, што у цјелости прихвата и овај суд. Погрешно и непотпуно Окружни тужилац интерпретира и исказ свједока Д. М2., не наводећи га до краја, јер овај свједок, у исказу на претресу од 31.10.2006. године, наводи да познаје оптуженог Г., негирајући да је њему продавао дрогу и колико он (свједок Д. М2.) зна он је (Г.) продавао дрогу, да није у поступку који је вођен против њега признао да је Г. продавао и на крају дословно наводи: «Не кажем да је он продавао, у новинама сам са прочитао да је он продавао». С друге стране количина дроге која је пронађена код Г. (0,0137 грама) указује да се ради о уживаоцу, а не продавачу дроге.

Слична је ситуација са оптуженим Д. Р. за кога тужилац изводи свега два доказа, један доказ презентовањем тонских записа забиљежених на дигиталном снимачу током спровођења посебних истражних радњи надзора и техничком снимању мобилног телефона кога је користио овај оптужени и други доказ записник о претресу стана Д. Р., уз потврду о одузетим предметима. Анализирајући телефонске разговоре, као и код Г., првостепени суд није могао несумњиво закључити да се ради о купопродаји дроге и да их повеже са извршењем дјела која се оптуженима стављају на терет, што такођер у цјелости прихвата и овај суд.

Оптуженом Д. Р. оптужницом се ставља на терет да је у временском периоду од 25.11.2005 године до 8.3.2006. године у Б. Л. неовлашћено се бавио куповином ради продаје и продајом супстанци који се налазе на листи опојних дрога прекурсора, уз претходни договор са осталим оптуженим и раније осуђеним лицима, и да је тиме извршио кривично дјело из члана 224. став 2. у вези става 1. КЗ РС.

У току доказног поступка на приједлог Окружног тужиоца прочитан је записник о претресу стана и потврда о привремено одузетим предметима, оба од 8.3.2006. године, из којих произилази да су одузета само два мобилна телефона од Д. Р. Није одузета материја која представља опојну дрогу. Сви телефонски разговори који су били предмет разматрања првостепеног суда у односу на оптуженог Д. Р., и по оцјени овога вијећа, су разговори који не могу да се повежу са извршењем дјела које се Д. Р. ставља на терет, па суд на основу члана 3. став 2. Закона о кривичном поступку сматра да се ради само о индицијама недовољним за закључак да се оптужени у конкретном случају бавио прометом опојних дрога. Даље, из обавјештења Окружног затвора Добој од 11.10.2006. године произилази да се оптужени налазио на издржавању казне затвора у времену од 13.9.2005. године, при чему је само једном користио вандомске погодности и то од 29.12.2005. године до 3.1.2006. године и имао прекид казне од 18.1.2006. године до 8.3.2006. године. Дакле, произилази да је дјело вршио и у оном периоду у коме је неспорно био на издржавању казне затвора.

Овим проведеним доказима првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице и правилно примјенио кривични закон, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење у односу на З. Г. и Д. Р., па супротна тврђења жалбе Окружног тужиоца нису основана. Чињенична и правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, првостепена пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене зашто налази да није доказано да су оптужени извршили кривична дјела која им се стављају на терет, дајући за то ваљане разлоге.

Ради изнесеног овај суд је жалбе Окружног тужиоца Бања Лука и браниоца Д. К. одбио као неосноване у смислу одредби члана 319. ЗКП-а, а дјелимичним уважавањем жалби бранилаца оптужених Н. В1. и З. Ј., преиначио првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. став 1. ЗКП-а, у одлуци о казни, на начин описан у изреци ове пресуде, док је у преосталом дијелу првостепена пресуда остала неизмјењена.

Обзиром да је Републички тужилац одустао од жалбе у односу на оптуженог Д. К. жалба је, као недозвољена, одбачена, а на основу члана 318. ЗКП-а.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Мр. Вељко Икановић